

CHƯƠNG THỨ CHÍN MƯỜI SÁU

KIỂM, VẬT VÔ TRI

Bổng, Nam Tần cười một tiếng :

-Thực ra, các vị không phải quá lo! Đại sư thơ tại hạ là người có võ công cao nhất trong cung, sau sư phó! Tuy hiện tại, chị là một phế nhân, võ công của chị vẫn còn nguyên vẹn. Nhất định là đại sư thơ thừa sức đánh bại các người đó!

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

-Nếu bà ta cầm chắc cái thắng trong tay, hẳn bà đã xuất thủ rồi. Làm gì phải chờ đợi lâu như vậy ?

Nam Tần giải thích :

-Phải có một nguyên nhân nào đó! Sư phó tại hạ từng nói về võ công, đại sư thơ không kém Thập đại cao thủ trong vũ lâm đương thời. Chẳng lẽ bọn người nào đó có bản lĩnh trên Thập đại cao thủ ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ :

-Họ đến, đòi bọn Tống Diêm Nhi, tức nhiên họ chống đối với Lưu Hương Soái rồi! Dám chống đối Lưu Hương Soái, thiết tưởng họ cũng có hạng lắm!

Đái Độc Hành hỏi :

-Hương soái có đoán được họ là những ai chẳng ?

Tiểu Phi cười thầm :

-Dù có đoán được họ là những ai, điều đó có ích lợi gì ?

Chàng nghĩ, rất có thể bọn người đó, do Liễu vô My câu dẫn đến.

Nàng làm thế, chẳng những chặn đường rút lui của chàng, mà còn bắt bọn Tống diêm Nhi làm con tin, nếu sau này nàng thất bại thì lấy người đổi người.

Hoặc giả, nàng uy hiếp Tiểu Phi, nếu muốn bảo toàn sanh mạng bọn Tống diêm Nhi, chàng phải giữ bí mật của nàng, chẳng bao giờ được tiết lộ với bất kỳ ai!

Chàng nhận định, cái kế hoạch của Liễu vô My là như vậy.

Chàng thở dài tiếp :

-Tại hạ hy vọng, vị đại sư thơ đó nhận thấy bà không phải là đối thủ của những người ấy!

Nam Tần cau mày :

-Tại sao các hạ hy vọng kỳ quái thế ?

Tiểu Phi đáp :

-Nếu bà biết mình không thắng, nếu bà bị bức quá độ, rất có thể bà mở cửa. Bởi, mở cửa ra, là có người vào tiếp trợ ngay, bởi hiện tại bà cũng hiểu là có người vào! Đương nhiên là bà có nghe báo hiệu của tại hạ!

Đái Độc Hành tán thưởng :

-Đúng quá, đó là cái cảnh người bị bức tử, phải làm mọi cách tranh cái sống! Nếu không bị bức, vị đại sư thơ đó không chịu mở cửa ngay đâu!

Nam Tần thốt :

-Nếu là người nào khác, thì có thể làm như vậy. Song, đại sư thơ tại hạ, thà chết chứ nhất định không làm!

Đái Độc Hành cau mày :

-Tại sao ?

Nam Tần thở dài :

-Vì đại sư thơ tại hạ không bao giờ tiết lộ lối xuất nhập đó dù trong trường hợp nào. Cũng vì cái tánh khảng khái đó, chị ấy mới được giao trọng trách trấn thủ Bồ đề Am, một ải địa đầu của Thần thủy Cung. Và cũng vì có thừa kiên quyết, chị mới dám tiếp nhận một trọng trách. Chị tự tin không bao giờ làm hỏng việc!

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Tại sao khảng khái ? Tại sao kiên quyết ? Tại hạ cho rằng như vậy là ngu!

Nam Tần cười khổ :

-Không phải ngu! Sở dĩ đại sư thơ giữ bí mật là để chuộc tội! Ngày trước, trong lúc vô tâm, chị để tiết lộ một lần, cho nên giờ đây tại hạ biết chắc chị chẳng hề tái phạm, thà chết chứ không tái phạm, bởi tái phạm cũng chẳng sống được, mà còn mang tiếng phản nghịch sư huấn.

Tiểu Phi hy vọng, mọi người hy vọng, bây giờ niềm hy vọng ấy tan biến, mọi người lai khẩn trương.

Bỗng, Hồ Thiết Hoa sáng mắt, nhảy vọt lên. Y đâm tay vào vách chỗ treo chiếc vòng. Tiếng dội vang rền, chấn động màng tai.

nam Tần biến sắc, kêu lên thất thanh :

-Các hạ làm gì thế ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn : :

-Các hạ làm gì thế ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn :

-Đặt vào cảnh chết, để trong cảnh chết tìm cái sống!

Đái độc Hành reo lên :

-Hay! Hay quá! Người bên trên nghe tiếng động bên dưới sẽ biết lối xuất nhập ở chỗ nào, nếu họ biết vị trí chỗ xuất nhập, thì đại sư thơ của Nam lão đệ không còn lý do nào nữa, như vậy, bà ấy chẳng cần cố kỵ, và đương nhiên phải mở cửa rồi!

Hồ Thiết Hoa vẫn còn cười :

-Tại hạ là một ngốc tử, nên hành động ngu ngốc như vậy đó!

Tiểu Phi hân hoan ra mặt :

-Khi kẻ thông minh bó tay thì ngốc tử trở tài ? Ngốc tử không hẳn hoàn toàn vô dụng ?

Một đợt ánh sáng từ bên trên rọi xuống.

Trong am không sáng lắm, đợt sáng từ am chiếu xuống đương nhiên phải yếu, song vẫn là đợt sáng phá tan cái đen tối đang bao trùm bọn Tiểu Phi.

Một bức màn màu vàng che khuất bức thờ, không rõ bên trong có tượng phật tiên thần thánh gì.

Trước chiếc án thờ, cũng có màn che.

Màn thông dài, sát nền am.

Một lão ni vận áo xanh, vóc ốm đang ngồi trên chiếc bồ đoàn, trước chiếc án thờ.

Bà đang nhắm mắt!

Nam Tần đã nói là bà hỏng mắt kia mà!

Bà ngồi, vóc ốm, song nhìn qua cũng thấy bà cao người, và hẳn trước kia cũng lớn xác.

Thịt trong người bà tiêu tan hết, hiện tại bà chỉ là một bộ xương có lớp da bọc ngoài, lớp da đó không vàng mà cũng không xám!

Một làn da chết!

Xương gò má của bà nhô lên cao quá, làm cho trũng mắt rất sâu.

Hai bên bà có mấy chiếc bồ đoàn nữa.

Hai thiếu nữ tuyệt đẹp ngồi xếp bằng tròn trên bồ đoàn bên tả, mắt cúi sát ngực, dường tượng ngủ say.

Bên hàng bồ đoàn hữu, có hai người ngồi, một nam một nữ nhưng chẳng phải là Lý ngọc Hàm và Liễu vô My.

Nam, có gương mặt trắng xanh, chừng như đeo mặt nạ chiếc áo của y còn vấy máu bết.

Y có vẻ thọ thương. Hiện tại, y cắn răng, nhắm mắt như để chống lại cơn đau đang hành hạ.

Thân hình y chốc chốc lại đảo đảo, như không gượng vững nổi.

Nữ, có khoát vuông khăn nơi mặt, vuông khăn có khoét hai lỗ, để lộ đôi mắt sáng phi thường.

Nhưng trong ánh mắt, có vẻ kinh hãi, bi thương phần uất.

Đâu đây, có tiếng thép chạm nhau, vang lên xoang xoảng, song lúc bọn Tiểu Phi xuất hiện, tiếng chạm ngừng lại.

Như Nam Tần đã nói, lối xuất nhập ở ngay dưới bồ đoàn của Thanh y lão ni.

Chiếc bồ đoàn dịch qua một bên, bày lộ hổng, từ dưới lỗ hổng, hai người lộ lên.

Hai người đó là Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi.

Nữ nhân có vuông khăn bao mặt, trông thấy họ, vừa kinh vừa mừng.

Thanh y lão ni quắc mắt nhìn họ, ánh mắt sắc như lưỡi đao.

Thế thì bà đâu có hồng mắt ? Tại sao Nam Tần lại nói ngoa ? Hay hẳn ám chỉ một người nào khác nữa, cũng ở trong am ?...

Tay áo của bà vừa phát lên, tay áo màu xanh, nhưng lại chớp đen, một đạo cường lực bay ra cuốn tới Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi.

Nội cái đạo tụ phong do lão ni phát ra, cũng đủ giết người rồi, hà huống trong tụ phong lại có ám khí tuyệt luân của Thần thủy Cung ?

Hồ Thiết Hoa bị áp lực của tụ phong, cơ hồ ngạt thở.

Lập tức y rùn người xuống, rồi tung xéo lên, y tung mình thế nào lại chạm vào khung cửa sổ, cửa võ, y lọt hẳn ra ngoài.

Lúc y chưa ra đến bên ngoài, ám khí đã chạm trúng bàn chân y.

May cho y, từ lúc rời khỏi sa mạc trở lại Trung Nguyên, y vẫn còn mang đôi giày da trâu của Cơ băng Nhạn.

Da giày cứng quá, ám khí không xuyên thủng, nhờ vậy y vô sự.

Ra đến bên ngoài, chưa đáp xuống đất, mồ hôi lạnh đổ ra ướt mình.

Y kinh hãi còn hơn lúc bị thanh ni tấn công trong Am Bồ Đề.

Thì ra bên ngoài, từ tàng cây rậm rạp, một tiếng soạt vang lên. Một vật bay vút đến đón y.

Vật đó là một thanh kiếm.

Kiếm bay ra mừng tượng độc xà, phóng mình với một thủ pháp cực kỳ ảo diệu.

Kiếm bay đi, còn lợi hại hơn ám khí của Thanh y ni.

Kiếm bay nhanh trong khi chân khí trong người dụng tận, thân hình còn chưa chấm đất, Hồ Thiết Hoa làm sao tránh kịp ?

Y nghe đặng nơi yết hầu, trái mật đã nát rồi, y cầm chắc cái chết trong tay.

Vừa lúc đó, một bóng đen từ trong cửa sổ bay ra, bóng đen bay đến chặn thanh kiếm.

Phập!

Kiếm xuyên qua bóng đen.

Thì ra, bóng đen là một chiếc bồ đoàn! Nhưng Hồ Thiết Hoa đâu còn nhàn hạ mà nhìn xem là vật gì ?

Y đáp xuống, lại chui vào khung cửa sổ.

Tiểu Phi còn đứng đó, mừng tượng chưa hề nhít động.

Kinh phong và ám khí vừa rồi không làm gì chàng sao ? Chàng tránh bằng cách nào mà vẫn còn ở trong am ?

Tiếp theo Nam Tần bước đến nắm tay lão ni, bàn tay hắc thay miệng giải thích sự có mặt của bọn Tiểu Phi.

Hồ Thiết Hoa vuốt mồ hôi đầu, mồ hôi mặt, lạnh lùng thốt :

-Lão xú Trùn! Ta nợ ngươi một lần rồi đó!

Tiểu Phi mỉm cười :

-Cứu người, không phải ta!

-Hồ Thiết Hoa kinh ngạc :

-Ai ?

Y đảo mắt qua một vòng, thấy nữ nhân bao mặt đã rời bỏ đoàn, đứng lên không rõ từ lúc nào.

Chiếc bồ đoàn của nàng biến mất.

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, cười khổ :

-Cô nương cứu mạng tại hạ, tại hạ lại tạ ơn người khác! Thất lỗi vô cùng! Nhưng cô nương không nên trách, tại hạ ngu, song còn phân biệt được phải quấy, từ nay nếu cô nương cần tại hạ làm gì, vào nước sôi, vào lửa rực, tại hạ sẵn sàng làm lắm! Nhất định không từ chối!

Nữ nhân chớp mắt như muốn nói gì.

Bỗng, Nam Tần cao giọng :

-Đại sư thơ muốn biết lai lịch các vị, đồng thời sự liên quan của các vị với Thần thủy Cung...

Hắn đưa mắt về phía Tiểu Phi, vừa thốt vừa nheo nheo mắt.

Rồi hắn tiếp :

-Tại hạ biết, các vị có liên quan rất trọng đến bổn cung. Nếu không thì sư phó tại hạ không bảo các vị đến đây! Vậy các vị hãy nói rõ cho đại sư thơ nghe đi!

Hắn dám xưng tại hạ, không sợ lộ hình, vì hắn biết Thanh y Ni không nghe được.

Hắn nheo mắt, Tiểu Phi đã hiểu hắn muốn gì rồi. Hắn đưa bọn chàng đến đây, song hắn sợ trách nhiệm, chẳng dám thừa nhận điều đó!

Tiểu Phi trầm ngâm một chút, đáp :

-Sự việc rất dài, không thể nói hết trong một vài phút giây. Khi nào các vị gặp Cung Chủ, các vị biết ngay, hiện tại nên nghĩ cách ứng phó tình hình tại đây trước là hay hơn hết!

Hồ Thiết Hoa tiếp liền :

-Phải đó! Tại hạ muốn biết cái bọn quỷ nào nấp bên ngoài chực chờ ám toán người trong am! Tại hạ phải giáo huấn chúng mới được!

Thanh y Ni chớp chớp mắt, song khuôn mặt vẫn lạnh lùng, không một cảm xúc nào hiện lộ!

Đôi mắt của bà xám đục, mường tượng đôi mắt mù, song chẳng rõ tại sao lại sáng, chừng như dưới lớp xám đục có nạm minh châu.

Đôi mắt với màu sắc đó, bộc lộ rõ rệt một vẻ lạnh lùng tàn khốc, nhưng cũng nói lên một sự trầm tĩnh phi thường.

Người có đôi mắt đó, làm gì mềm lòng như Nam Tần đã cho biết ?

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, hỏi :

-Đại sư thơ các hạ thật sự không nói được ?

Nam Tần chưa kịp đáp, Thanh y Ni gật đầu.

Bà nghe được sao, hay bà nhìn thần sắc mà đoán được ý nghĩ của đối tượng ?

Hồ Thiết Hoa hỏi ngay bà :

-Đại sư... có nghe được bọn tại hạ nói chẳng ?

Thanh y Ni lắc đầu.

Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Rõ ràng đại sư có nghe, vì nghe nên hiểu, sao lại lắc đầu ?

Nam Tần xác nhận :

-Quả thật đại sư thơ không nghe được!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

-Không nghe được sao lại biết gật đầu, lắc đầu, đúng lúc, đúng câu ?

Nam Tần nhìn sang Thanh y Ni, muốn nói gì lại thôi.

Hồ Thiết Hoa cười khổ :

-Cầu xin các vị cứ nói, chẳng việc gì phải vờ điếc vờ câm. Tại hạ bức quá, muốn điên đây !

Tiểu Phi đoán đúng.

Lý ngọc Hàm và Liễu vô My vắng mặt, còn bọn người bên ngoài, hẳn do vợ chồng họ câu dẫn đến đây, để đối phó với Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi.

Bọn người bên ngoài đó, là bọn nào ? Đường kiếm của bọn họ hiểm độc quá, kiếm pháp của họ xem ra không kém kiếm pháp của Hoàng lỗ Trục chút nào.

Liễu vô My tìm đâu được những cao thủ đó ? Tìm cách nào mà có nhiều thế ?

Còn đây, một nam, một nữ bao mặt, họ là ai ? Sao họ bao mặt, lộ vẻ quá thần bí như vậy ?

Hồ Thiết Hoa hết sức kinh ngạc, song gặp phải một đối tượng vừa điếc vừa câm, thì còn hỏi gì được nữa ?

Vả lại, Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi ngồi đó, cả hai lại mê man, y cũng chẳng hỏi được gì.

Y bức vô cùng! Và y suýt điên thật sự!

Vừa lúc đó, có tiếng người thốt oang oang từ bên ngoài vọng vào :

-Sự việc này không liên quan gì đến các vị cả, nhất kiếm vừa rồi, sở dĩ được xuất phát ra chỉ để cảnh cáo thôi chứ chẳng do ác ý hại ai. Điều cần yếu, là các vị hãy giao nộp tên đồ đệ phản bội sư môn, bốn môn xin đi liền, không hề dám làm gì phiền phức các vị. Nhược bằng các vị nhất quyết che chở hắn, thì có thì xảy ra, các vị không oán trách được ai!

Theo khẩu khí đó thì bọn họ đến đây không phải vì Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi rồi!

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Các vị là ai ? Đồ đệ phản sư của các vị là người nào ?

Bên ngoài chưa có ai đáp.

Bóng người mang mặt nạ thọ thương đang ngồi trên bờ đoàn bên hữu đứng lên, rồi loạng choạng bước ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa giật mình.

Đồng thời gian, một tiếng rồn vang lên. Thanh y Ni và nữ nhân bao mặt chặn lối y.

Nữ nhân rung giọng thốt :

-Chúng ta đã đến đây, thì mọi sự do đại sư quyết định. Nếu bây giờ, đại huynh bước ra đó, thì chẳng hoá ra phụ cái hảo ý của người đó sao ?

Thanh y Ni trừng mắt nhìn nam nhân bao mặt rồi từ từ gật đầu.

Mỗi lời nói của nữ nhân đều được phụ bằng một tiếng rồn dưới chân Thanh y Ni.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ nhìn xuống, thấy một đường giây sắt, không to lắm cột nơi cổ chân bà, còn đầu giây kia thì ở mãi sau bức màn, trước ánh thờ.

Giây sắt nhút động theo mỗi tiếng nói của nữ nhân bao mặt, gây thành tiếng rồn.

Bây giờ Hồ Thiết Hoa mới thức ngộ tại sao Thanh y Ni hiểu được đối tượng nói gì.

Chắc phải có người bên đầu giây kia, làm dấu hiệu, chính người đó, nghe thay bà!

Hồ Thiết Hoa toan bước tới, vệt màn, xem cho biết người đó là ai, song Tiểu Phi dadx kịp thời ngăn chặn.

Bên ngoài có tiếng cườ lạnh, rồi một câu nói tiếp theo :

-Đại trưởng phu dám làm ráng chịu, đã là nam tử hán sao lại đi nhờ nữ nhân che chở ? Như vậy còn chi là tư cách anh hùng ? Đến bọn ta cũng phải mất mặt vì người!

Nam nhân bao mặt đột nhiên lướt qua mặt nữ nhân bao mặt và Thanh y Ni.

Thân pháp của y nhanh quá, trên chỗ tưởng của Hồ Thiết Hoa.

Lần này, Thanh y Ni không ngăn trở y.

Chiếc áo y phất lên theo đà vọt, tay áo tả buông thông, tay áo không, lất phất theo tà áo.

Y đã đến gần cửa.

Bên ngoài, cành lá xao động, xào xạc như có gió quét qua.

Nếu nam nhân mang nạ bước ra, là có chẳng biết bao nhiêu thanh kiếm bay đến nghinh đón y.

Một bóng người lướt tới, chặn lối y.

Người mang nạ hét to :

-Tránh ra, việc của ta, người đừng can thiệp!

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Việc của người là việc của ta, tại sao ta không can thiệp ?

Người mang nạ giật mình :

-Người... người là ai ? Ta không nhận ra người!

Tiểu Phi thở dài :

-Dù người không nhận ra ta, song ta vẫn nhận ra người!

Người mang nạ phất bàn tay, chặt vào yết hầu Tiểu Phi.

Tiểu phi không đón đỡ, không né tránh.

Người mang nạ chặt tay ra, độ nửa đà, rút tay về.

Trong khi đó, Tiểu Phi nhìn sững y.

Một lúc lâu, chàng thở dài hỏi :

-Nhất điểm Hồng, ta biết người có tánh cao ngạo, bình sanh chẳng khi nào cầu cạnh nơi người. Song hiện tại, người còn giữ tánh đó thì chúng ta đâu còn là bằng hữu nữa ? Người nghĩ sao ?

Người mang nạ run rẩy toàn thân. Y bị khích động mạnh.

Nữ nhân bao mặt bước tới, nắm tay y, khóc ròng!

Hồ Thiết Hoa qua phút giây sững sờ, lẩm nhẩm :

-Hồng huynh!.. Khúc cô nương!... Tại hạ hồ đồ! Tại hạ không nhận ra hai vị!

Khúc vô Dung nức nở :

-Tôi không chiếu cố hấn tròn vẹn! Tôi phải yêu cầu... cầu người! Tôi không còn mặt mũi nào nhìn các vị! Chỉ vì... chỉ vì...

Hồ Thiết Hoa dậm chân, cao giọng :

-Lỗi tại tại hạ! Nếu tại hạ không đui, thì Hồng huynh đâu mất một cánh tay ? Hồng huynh còn đủ hai tay, trên đời này có ai dám khinh khi chứ ? Hà huống Khúc cô nương vừa cứu mạng tại hạ. Tại hạ...

Y vọt qua cửa liền, đồng thời hỏi :

-Kẻ nào muốn gặp Nhất điểm Hồng, kẻ đó lại đây, nói chuyện với Hồ Thiết Hoa!

Hai đạo thanh quang từ tàng cây xẹt đến y, tiếp đón câu nói của y!

Hoàng lỗ Trực và Đái Độc Hành cũng đã lên trên am rồi, cả hai một tả một hữu vọt ra khung cửa sổ ra ngoài.

Đái Độc Hành cười lớn :

-Lại đây! Lại đây! Lão phu muốn biết mặt các vị!

Hoàng lỗ Trực trầm giọng :

-Cẩn thận đấy, hai vị! Kiếm pháp của chúng khá đấy!

Trong này, Nhất điểm Hồng gỡ chiếc mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt bơ phờ, thần sắc tiêu tụy cực độ.

Chỉ còn đôi mắt là rõ tính khí quật cường thôi.

Y dậm chân, hàn học :

-Việc của tại hạ, sao các vị...

Tiểu phi chận lời :

-Từ ngày đó, lão Hồ hối hận mãi, nếu người không để hấn làm một cái gì cho người, hấn sẽ điên mất!

Nhất điểm Hồng nghiên răng :

-Nhưng việc này, không một ai can thiệp được!

Tiểu Phi hỏi :

-Tại sao ?

Nhất điểm Hồng khẩn cấp ra mặt, gần từng tiếng :

-Người đừng hỏi nhiều! Nếu là bằng hữu của ta, người hãy đưa tất cả đi gấp, đi khỏi nơi này!

Tiểu Phi thở dài :

-Bằng vào sự giao tình giữa ra và người, người cũng còn dấu là được điều bí mật của người sao ?

Nhất điểm Hồng vẫy tay :

-Đi gấp! Đi gấp đi! Nếu người không đi, thì đừng trách sao ta trở mặt.

Khúc vô Dung u buồn thốt :

-Y... có điều khổ sở khó nói ra...

Tiểu Phi khoát tay hỏi chặn :

-Cô nương nhìn ra bên ngoài đi, xem có thấy chi chẳng ? Nơi tàng cây đó!

Khúc vô Dung giật mình, chẳng hiểu sao chàng hỏi nàng như vậy. Nàng nhìn ra rồi gật đầu :

-Thấy!

Tiểu Phi đáp :

-Kiếm khí ngất trời, tàng cây kia có tội gì, người vung kiếm lai dẫn cành tước lá? Từ gieo hạt đến lúc thành hình, một cội cây trải qua bao nhiêu thời gian, sao bỗng nhiên lại chịu hình phạt đó ? Con người cũng thế, từ sơ sanh đến trưởng thành, nào phải chẳng khó khăn ? Kiếm khí cứ tìm người mà sát hại ? Kiếm là vật vô tri, tay người cũng là vật không óc! Bộ óc nào điều khiển bàn tay vung kiếm, tạo phương tiện cho ai ? Bàn tay của ai ? Những kẻ đang tung kiếm khí, không đáng kể. Chỉ có bộ óc điều khiển! Bộ óc huy động cuộc sát nhân! Tại hạ muốn biết bàn tay chủ sử!

Khúc vô Dung biến sắc :

-Hương soái biết... việc của y ?...

Tiểu Phi không đáp, lấy tấm đồng bài trong mình ra, trên mặt đồng bài, có khắc mười ba thanh kiếm, vây quanh một bàn tay.

Nhất điểm Hồng biến sắc cao giọng :

-Người tìm đâu ra vật này ?

Tiểu Phi không đáp câu hỏi, chỉ thở dài rồi thốt :

-Bàn tay này, có lẽ là bàn tay thần bí nhất, độc ác nhất, tà gian nhất trên đời. Bàn tay đó, trong bóng tối, nắm quyền sanh sát vô số người! Từ bao nhiêu lâu nay, bàn tay đó giết hại bao nhiêu sanh mạng rồi ? Nhiều! Có thể nói là nhiều không đếm nổi! Va nạn nhân chết hồ đồ, chết không minh bạch, chết mà không biết trên đời, có bàn tay thần bí đó.

Chàng trừng mắt nhìn Nhất điểm Hồng, trầm giọng tiếp :

-Có bàn tay đó, là có người chết, còn bàn tay đó, là còn người sợ hãi, sợ mơ hồ, mộng lung, hảo huyền, nhưng một ngày nào đó, sự lo sợ hiển hiện, bởi bàn tay hiển hiện. Nếu huỷ diệt được bàn tay đó, thì giang hồ thái bình! Có đúng vậy không ?

Nhất điểm Hồng nghiêng rằng :

Từng thớ thịt trên mặt y giật mạnh, y hỏi :

-Người muốn huỷ diệt bàn tay ? Người muốn loại trừ y ?

Tiểu Phi cao giọng :

-Người không tiêu diệt y, y sẽ tiêu diệt người!

Nhất điểm Hồng thở dài.

Bỗng, y bất cười ha hả, cười cuồng dại.

Tiểu Phi tiếp :

-Ta biết y là con người đáng sợ! Song ta cũng từng gặp những người đáng sợ ngang y, hơn y!...

Nhất điểm Hồng ngưng cười :

-Ta biết, người chẳng hề sợ bất cứ người nào, song y...

Đôi mắt y bỗng mơ mang, tròng mắt như chìm sâu vào tận trũng mắt đen ngòm...

Đôi mắt chớp lên, chớp cách láo liên bất định.

Niềm sợ hãi lẫn thống khổ hiện rõ trong ánh mắt đó!

Tiểu Phi hỏi :

-Đến bây giờ, người vẫn chưa chịu giúp ta một tay ?

Nhất điểm hồng rung môi một lúc, mới thốt thành lời :

-Người đừng quên, y nuôi dưỡng ta, ta lớn lên nhờ y, vũ công của ta do y truyền dạy. Dù y muốn giết ta, ta cũng không oán y được!

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu!

Chàng thở ra mấy lượt :

-Phần người, là nghĩa khí, ta không bức bách người chà đạp lên nghĩa khí!... Còn phần ta... là chánh đạo giang hồ. Chánh đạo mang lại thái bình cho vũ lâm! Chánh đạo là căn bản của vũ lâm! Mất chánh đạo, vũ lâm tiêu diệt! Tùy người vậy! Song, ta hỏi : hôm nay, y có đến đây không ?

Nhất điểm Hồng nín lặng giây lâu :

-Nếu có y đến, bên ngoài đã dừng tay rồi!

Tiểu Phi trở mặt :

-Tại sao ?

-----oOo-----